

Sygn. akt III AUa 903/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.) SO del. do SA Małgorzata Pasek
Protokolant: st. prot. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013 r. w Lublinie

sprawy D. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 30 stycznia 2012 roku w sprawie VIII U 842/12

w przedmiocie wypłaty emerytury

na skutek apelacji D. Ż.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 9 kwietnia 2013 r. sygn. akt VIII U 205/13

oddala apelację.

III AUa 903/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni D. Ż. W dniu 16 stycznia 2013 roku wniosła skargę o wznowienie postępowania w sprawie sygn. akt VIII U 4241/11 zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 30 stycznia 2012 roku. Wskazała, iż podstawą skargi jest wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12. Domagała się wypłaty zawieszony emerytury wraz z zaległymi wypłatami.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2013 roku oddalił skargę. Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni D. Ż., urodzona w dniu (...), w dniu 11 lutego 2004 roku złożyła wniosek o emeryturę, wskazując, że pozostaje w stosunku pracy. Decyzją z dnia 25 marca 2004 roku organ rentowy przyznał jej emeryturę, jednocześnie zawieszając wypłatę świadczenia z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy

z dotychczasowym pracodawcą. Podstawą wydania decyzji był obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 roku przepis art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stanowiący, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Z dniem 8 stycznia 2009 roku wskazany wyżej przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został uchylony na podstawie art. 37 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych (Dz. U. 2009, Nr 228, poz. 1507).

W dniu 9 marca 2009 roku D. Ź. złożyła wniosek o przeliczenie i wypłatę świadczenia w związku z wejściem w życie nowelizacji ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z zastosowaniem nowej kwoty bazowej. Decyzją z dnia 13 maja 2009 roku organ rentowy dokonał ponownego ustalenia podstawy wymiaru świadczenia oraz podjął jego wypłatę od dnia 1 marca 2009 roku, to jest od miesiąca w którym złożono wniosek. W tym czasie skarżąca nadal pozostawała w zatrudnieniu na stanowisku logopedy w Poradni P.- Pedagogicznej numer (...) w L..

Decyzją z dnia 6 października 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wstrzymał wypłatę emerytury skarżącej od dnia 1 października 2011 roku, z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia na podstawie przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 roku Nr 257, poz. 1726). Odwołanie D. Ź. od powyższej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 30 stycznia 2012 roku wydanym w sprawie VIII U 842/12. Wnioskodawczyni nie złożyła apelacji od wskazanego rozstrzygnięcia i wyrok uprawomocnił się w dniu 21 lutego 2012 roku

W dniu 31 sierpnia 2012 roku D. Ź. złożyła wniosek m.in. o podjęcie wypłaty zawieszonoego świadczenia, w związku z rozwiązaniem stosunku pracy z dniem 31 sierpnia 2012 roku. Decyzją z dnia 13 września 2012 roku organ rentowy ponownie ustalił i podjął wypłatę emerytury od dnia 1 września 2012 rok, to jest od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy.

W dniu 15 listopada 2012 roku skarżąca złożyła wniosek o wypłatę zawieszonoego emerytury, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku. Decyzją z dnia 20 grudnia 2012 roku organ rentowy zwrócił skargę o wznowienie postępowania w przedmiocie wypłaty emerytury zawieszonoego od dnia 1 października 2011 roku.

Sąd Okręgowy orzekł, że w przedmiotowej sprawie podstawą wydania zaskarżonej w sprawie VIII U 842/12 decyzji organu rentowego z dnia 6 października 2011 roku w przedmiocie wstrzymania wypłaty emerytury był przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodany do ustawy przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2010, Nr 257, poz.1726) i obowiązujący od dnia 1 stycznia 2011 roku. Przepis ten stanowi, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z treścią art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy, stosuje się poczynając od dnia 1 października 2011 roku. Przy zastosowaniu wskazanych przepisów organ rentowy wstrzymał wypłatę świadczenia emerytalnego skarżącej.

W kwestii konstytucyjności wskazanych przepisów wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny. W wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku (Dz. U. 2012, poz. 1285) orzekł, że przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku

pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z tym wyrokiem, od dnia 22 listopada 2012 roku przepis art. 103a w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc obowiązującą w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytur przed dniem 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy.

W złożonej skardze D. Ż. wnosząc o wznowienie wypłaty emerytury oraz wypłatę zaległości powoływała się na wskazany wyrok Trybunału Konstytucyjnego, zatem podstawą tej skargi był przepis art. 401¹ k.p.c.

Sąd Okręgowy stwierdził, że z wyżej powoływanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku wynika, że ma on zastosowanie jedynie do ściśle określonej kategorii osób, co oznacza, iż niekonstytucyjność przepisów, których dotyczy, jest jedynie częściowa.

W sytuacji wnioskodawczyni wyrok Trybunału nie będzie miał zastosowania. D. Ż. istotnie uzyskała prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, jednakże w okresie obowiązywania przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązywał do dnia 7 stycznia 2009 roku i był tożsamy w treści z przepisem art. 103a wskazywanej ustawy. Zgodnie zaś z powoływanym wyrokiem Trybunału, obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku, a więc już po uchyleniu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie przepisu art. 103a tej ustawy. Z powyższego wynika zatem, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12 nie wpływa na treść objętego skargą wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 30 stycznia 2012 roku w sprawie VIII U 842/12.

Od tego wyroku apelację wniosła wnioskodawczyni D. Ż. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucała naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 399 kpc w związku z art. 401 kpc wobec odmowy wznowienia postępowania sądowego w sprawie Sądu Okręgowego w Lublinie sygn. akt VIII U 842/12 w sytuacji, gdy wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku sygn. akt K 2/12 stwierdzona została niekonstytucyjność art. 103a ustawy emerytalnej stanowiącej podstawę prawną zawieszenia emerytury decyzją ZUS z dnia 6 października 2011 roku utrzymaną w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 30 stycznia 2012 roku. Wnosiła o zmianę w całości zaskarżonego wyroku, wznowienie postępowania sądowego w sprawie Sądu Okręgowego w Lublinie sygn. VIII U 842/12, a następnie zmianę wyroku z dnia 30 stycznia 2012 roku i poprzedzającej ten wyrok decyzji z dnia 6 października 2011 roku przez ustalenie, że nie zachodzą podstawy do wstrzymania wypłaty należnej emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 31 sierpnia 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Spór w rozpoznawanej sprawie sprowadza się do zastosowania art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1229 ze zm.) zakwestionowanego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12 w ustalonym stanie faktycznym. Wyrokiem tym Trybunał orzekł, że „art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 roku, Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. Taka treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym

uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdza się, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku”, a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust.2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną już wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw. W stosunku do tych osób przepis art. 28 cytowanej ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w zakresie w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z FUS utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1285).

Nie ulega wątpliwości, że wnioskodawczyni nie należy do kręgu osób objętych wyrokiem Trybunału, gdyż prawo do emerytury nabyła od dnia 1 lutego 2004 roku, a więc w okresie, kiedy realizacja prawa do tego świadczenia wymagała rozwiązania stosunku pracy.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.